

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 343

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 6 mai 2019

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 90 din 21 februarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor	2–6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019 (Completul competent să judece recursul în interesul legii).....	7–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 90

din 21 februarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor, excepție ridicată de Călin Petrică Ardelean în Dosarul nr. 4.571/111/CA/2016 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 794D/2017.

2. La apelul nominal răspunde domnul avocat Paul Călinescu, având împuternicire depusă la dosar, pentru autorul excepției. Lipsește cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.279D/2017 și nr. 1.223D/2018, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Anicuța Balica în Dosarul nr. 1.036/44/2016 al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și de Sindicatul Salariaților Penitenciarului din Bistrița în Dosarul nr. 7.587/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că Administrația Națională a Penitenciarelor a depus în toate dosarele concluzii scrise, prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Avocatul autorului excepției din Dosarul nr. 794D/2017 și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.279D/2017 și nr. 1.223D/2018 la Dosarul nr. 794D/2017, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului autorului excepției din Dosarul nr. 794D/2017, care solicită admiterea acesteia, deoarece textul de lege criticat încalcă dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. În acest sens, arată că ocuparea posturilor de conducere și de execuție se referă la modul de executare a raportului de serviciu al funcționarului public, implicând o modificare a acestui raport, și, în consecință, trebuie reglementată prin lege organică, iar nu prin ordin al ministrului. De asemenea, dispozițiile de lege criticate încalcă și art. 1 alin. (4) din Constituție, deoarece se delegă unui membru al Guvernului o prerogativă care aparține în exclusivitate

legiuitorului. Totodată, se încalcă și art. 1 alin. (5) din Constituție, referitor la previzibilitatea legii. În acest sens se invocă deciziile Curții Constituționale nr. 392 din 2 iulie 2014 și nr. 172 din 24 martie 2016, prin care s-au admis excepții de neconstituționalitate în situații asemănătoare.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 306 din 8 mai 2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 22 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 4.571/111/CA/2016, **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor.** Excepția a fost invocată de Călin Petrică Ardelean în cadrul soluționării acțiunii privind anularea unor acte administrative referitoare la concursul privind ocuparea unor posturi vacante de conducere din sistemul administrației penitenciare.

9. Prin Sentința nr. 154 din 4 iulie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.036/44/2016, **Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor.** Excepția a fost invocată de Anicuța Balica în cadrul soluționării acțiunii privind anularea unor acte administrative referitoare la concursul privind ocuparea unor posturi vacante de conducere din sistemul administrației penitenciare.

10. Prin Încheierea din 9 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 7.587/2/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor.** Excepția a fost invocată de Sindicatul Salariaților Penitenciarului din Bistrița în cadrul soluționării acțiunii privind anularea Ordinului ministrului justiției nr. 2.478/C/2010.

11. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție, prin aceea că delegă unui membru al Guvernului atribuția de a reglementa ocuparea funcțiilor de conducere și de execuție, prin emiterea unor acte cu caracter administrativ, ceea ce determină o stare de incertitudine juridică și nu respectă cerințele de stabilitate și previzibilitate impuse de textele constituționale.

12. De asemenea, se susține că dispozițiile de lege criticate aduc atingere și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, întrucât modul de ocupare a funcțiilor de conducere și de execuție a funcționarilor publici cu statut special ar trebui reglementat prin

lege organică, iar nu prin ordin al ministrului justiției. Astfel, modul de ocupare a funcțiilor de conducere și de execuție privește în mod direct desfășurarea raportului de serviciu al unui funcționar public cu statut special, raport de serviciu care trebuie reglementat prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, având în vedere și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 392 din 2 iulie 2014. Ținând cont de dispozițiile constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. j), se susține că aspectele esențiale ale ocupării posturilor de conducere ale polițiștilor trebuie reglementate prin lege organică, respectiv Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, lege specială în sensul art. 1 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Or, dispozițiile legale criticate nu numai că nu reglementează procedura ocupării posturilor de conducere ale polițiștilor, ci delegă reglementarea acestor aspecte importante ministrului de resort, care este abilitat să adopte ordine. Întrucât, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică și ținând cont de faptul că aspectele esențiale privind ocuparea posturilor de conducere vizează o modificare a raporturilor de muncă, aceste aspecte esențiale, cum sunt, spre exemplu, condițiile generale de participare la examen/concurs, condițiile de vechime necesară participării la examen/concurs, tipul probelor de examen/concurs, condițiile în care candidații sunt declarați „admiși” și posibilitatea de contestare trebuie reglementate prin lege organică, urmând ca regulile specifice procedurii de ocupare a funcțiilor de conducere să fie explicate și detaliate prin ordin al ministrului de resort. În consecință, prevederile de lege criticate care instituie reglementarea acestor aspecte prin acte administrative contravin dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. Totodată, potrivit dispozițiilor de lege criticate, se ajunge la situația ca un aspect esențial care vizează executarea raporturilor de serviciu să fie reglementat printr-un act administrativ. Or, normele privind ocuparea posturilor de conducere trebuie să respecte anumite cerințe de stabilitate și previzibilitate. Astfel, delegarea atribuției de a stabili aceste norme unui membru al Guvernului, prin emiterea unor acte cu caracter administrativ, infralegale, determină o stare de incertitudine juridică, acest gen de acte având, de obicei, un grad sporit de schimbări succesive în timp. În final, se invocă și Decizia Curții Constituționale nr. 172 din 24 martie 2016 și se susține că, având în vedere principiile enunțate prin acestea, dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale invocate.

13. Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece prin dispozițiile de lege criticate nu este reglementată în niciun fel procedura ocupării posturilor de conducere din Administrația Națională a Penitenciarelor, ci este delegată ministrului de resort, care, astfel, este abilitat să reglementeze în întregime asupra acesteia prin act administrativ. Întrucât, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică, consideră că, prin nereglementarea procedurii de ocupare a posturilor de conducere a funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor, s-au încălcat prevederile constituționale amintite.

14. Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate.

15. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate, considerând, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, că instanța de judecată „are facultatea de a prezenta o opinie”, atunci când titularul excepției de neconstituționalitate este una dintre părțile litigante.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că, în aplicarea prevederilor art. 31 din Legea nr. 293/2004, a fost emis Ordinul ministrului justiției nr. 2.478/C/2010 pentru aprobarea Regulamentului privind condițiile de participare, organizare și desfășurare a concursurilor pentru ocuparea, prin avansare în funcție, trecerea agenților în corpul ofițerilor și din sursă externă, a posturilor vacante de funcționar public cu statut special din sistemul administrației penitenciare. Prevederile criticate sunt indisolubil legate de cele ale art. 13 alin. (1) lit. a), art. 26 alin. (1)—(3), art. 29, art. 30 și art. 11 din Legea nr. 293/2004, care au relevanță în materia ocupării funcțiilor funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare. În materia ocupării funcțiilor specifice funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, legiuitorul primar a reglementat cele mai importante aspecte, după cum urmează: regula conform căreia „încadrarea ca funcționar public cu statut special” — ceea ce semnifică numirea într-o funcție vacantă de ofițer sau de agent — se face cu prioritate prin repartizarea absolvenților instituțiilor de învățământ pentru pregătirea personalului de penitenciare, ofițeri și agenți; dreptul funcționarilor publici cu statut special de a avansa (promova) în funcție și în grad profesional, în cariera profesională, în urma rezultatelor obținute la evaluarea activității profesionale, conform prevederilor legii; avansarea (promovarea) în funcții publice vacante a funcționarilor publici cu statut special, care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege, se realizează pe bază de concurs, în limita posturilor prevăzute în statele de organizare [art. 26 alin. (1) și (2) din lege]; avansarea (promovarea) funcționarilor publici cu statut special într-o funcție imediat superioară la aceeași poziție din stat se face fără examen, pe baza criteriilor stabilite prin ordin al ministrului justiției [art. 26 alin. (3) din lege]; posibilitatea trecerii agenților în corpul ofițerilor din sistemul administrației penitenciare, prin concurs, în limita posturilor prevăzute în statele de organizare ale unităților de penitenciare; acordarea gradului profesional de ofițer agenților care au promovat concursul se face în funcție de vechimea ca agent sau subofițer în instituții publice de apărare, ordine publică și siguranță națională ale statului, conform metodologiei stabilite prin ordin al ministrului justiției (art. 29 din lege). Acest procedeu semnifică nu doar trecerea agentului în corpul ofițerilor, ci și ocuparea unei funcții (de execuție) vacante, prevăzută cu grad profesional de ofițer de penitenciare. În ceea ce privește ocuparea din sursă externă a funcțiilor de execuție vacante din sistemul administrației penitenciare, art. 30 alin. (1) din lege prevede că acestea se ocupă prin concurs, la care pot participa persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 11. În situația neocupării posturilor vacante, acestea pot fi ocupate prin transferul cadrelor militare și al funcționarilor publici cu statut special din alte instituții publice de apărare, ordine publică și siguranță națională ale statului și din Ministerul Justiției, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 11. În ceea ce privește ocuparea funcțiilor de conducere vacante din sistemul administrației penitenciare, regula este că acestea se ocupă prin avansarea ofițerilor și agenților, prin concurs. Pot participa la concurs pentru ocuparea posturilor vacante de conducere persoanele care au o vechime de cel puțin 3 ani în sistemul administrației penitenciare. Funcțiile de conducere din sistemul administrației penitenciare, rămase vacante ca urmare a neocupării, în condițiile anterior menționate, se ocupă prin concurs din sursă externă, iar, în subsidiar, prin transferul cadrelor militare și al funcționarilor publici cu statut special din

alte instituții publice de apărare, ordine publică și siguranță națională ale statului și din Ministerul Justiției, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 11 din lege. Din ansamblul prevederilor legal enunțate, Guvernul consideră că prevederile de lege criticate nu aduc atingere art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, modalitatea de reglementare încadrându-se în marja de apreciere a legiuitorului și în dreptul său de a delega în mod expres reglementarea anumitor aspecte, mai ales a celor de natură organizatorică, prin acte administrative de nivel inferior (hotărâri ale Guvernului sau ordine ale miniștrilor). Astfel, aspectele esențiale în materie sunt reglementate la nivel primar, prin lege organică, iar nu printr-un act administrativ. De altfel, situația este diferită față de cea reținută în Decizia nr. 803 din 24 noiembrie 2015. În plus, modalitatea de organizare și desfășurare a concursurilor de ocupare a funcțiilor de conducere și de execuție vacante sunt chestiuni concrete, care variază în funcție de funcția vacantă și sunt stabilite în raport cu cerințele angajatorului (autorității publice) la un moment dat. Reglementarea lor ține de marja de apreciere a autorității publice, fiind o chestiune de management al sistemului, nefiind necesar să fie reglementate la nivel de lege. Legiuitorul primar a legiferat aspectele care conturează cadrul general în materia ocupării funcțiilor funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, tot el delegând autorității responsabile modul de a reglementa aspectele privind organizarea și desfășurarea concursurilor specifice. Totodată, instanțele de contencios administrativ au competența de a aprecia asupra conformității cu legea a ordinului emis în aplicarea dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 293/2004, iar atunci când constată că dispozițiile acesteia contravin legii, pot dispune anularea acestora.

18. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, se arată că aspectele esențiale privind organizarea și funcționarea activității funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare sunt reglementate prin lege organică, Legea nr. 293/2004: selecția, numirea, evidența, evaluarea, avansarea, pregătirea și perfecționarea funcționarilor publici cu statut special, încetarea raporturilor de serviciu, răspunderea acestora, fiind astfel respectate prevederile art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, potrivit cărora statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică. Ținând cont de faptul că aspectele esențiale privind activitatea funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare sunt reglementate prin Legea nr. 293/2004, iar prin ordin al ministrului justiției se detaliază doar anumite aspecte procedurale privind organizarea concursurilor pentru ocuparea posturilor vacante și modul de desfășurare a concursului, apreciază că susținerile autorilor excepției sunt neîntemeiate. De altfel, cu privire la critici similare, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 239 din 19 aprilie 2016.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile avocatului autorului excepției prezent la ședința publică, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 31 din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 10 aprilie 2014, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul cuprins: „*Regulamentul privind ocuparea funcțiilor de conducere și de execuție se aprobă prin ordin al ministrului justiției.*”

22. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației puterilor în stat și cel al obligativității respectării Constituției, a supremației sale și a legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 31 privind dreptul la informație, art. 73 alin. (3) lit. j) privind reglementarea prin lege organică a statutului funcționarilor publici și art. 78 privind intrarea în vigoare a legii.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la statutul funcționarului public cu statut special din sistemul administrației penitenciare, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 109 din 8 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 23 mai 2018, paragraful 17, că, în exercitarea atribuțiilor sale de serviciu, funcționarul public cu statut special este investit cu exercițiul autorității publice [art. 3 alin. (1)—(3) din Legea nr. 293/2004]. În considerarea acestor prevederi legale, statutul său juridic cunoaște elemente derogatorii de la dispozițiile generale care reglementează raporturile de muncă, respectiv Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011. Astfel, potrivit art. 53 alin. (1) și (2) din Legea nr. 293/2004, funcționarul public cu statut special din sistemul administrației penitenciare este subiect al unui raport de serviciu, raport care ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale. Pe cale de consecință, elementele esențiale în ceea ce privește nașterea, executarea și încetarea raportului de serviciu se vor referi în mod intrinsec la statutul special al funcționarului public din sistemul administrației penitenciare, statut care trebuie reglementat prin lege organică — respectiv Legea nr. 293/2004 (a se vedea în același sens Decizia nr. 803 din 24 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 18 ianuarie 2016, paragraful 15).

24. În ceea ce privește ocuparea posturilor de conducere de către polițiști, prin Decizia nr. 172 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 25 aprilie 2016, paragrafele 18—20, Curtea a reținut că ocuparea posturilor de conducere se referă la modul de executare a raporturilor de serviciu, implicând o modificare a acestor raporturi. Aspectele privind ocuparea posturilor de conducere țin în mod evident de cariera polițistului și presupun o modificare atât a atribuțiilor (a felului muncii), cât și a salarizării. Exercitarea raportului de serviciu al polițistului se realizează de la nașterea acestuia, prin actul de numire, și până la încetarea lui, în condițiile legii. Astfel, situațiile juridice care pot interveni pe parcursul perioadei dintre nașterea și încetarea raportului de serviciu, cum sunt, de exemplu, modificarea sau suspendarea acestuia, țin de modul de executare a raportului de serviciu. Statutul juridic al unei categorii de personal este reprezentat de dispozițiile legale referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă în care se află respectiva categorie. În consecință, regulile esențiale privind ocuparea posturilor de conducere țin de statutul polițistului, mai exact de exercitarea raportului de serviciu care se realizează de la nașterea până la încetarea acestuia. Ca atare, ținând cont de dispozițiile constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. j), Curtea a constatat că aspectele esențiale ale ocupării posturilor de conducere ale polițiștilor trebuie reglementate prin lege organică, respectiv Legea nr. 360/2002

privind Statutul polițistului, lege specială în sensul art. 1 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

25. La paragraful 21 al acestei decizii, Curtea a constatat că — ținând cont de faptul că aspectele esențiale privind ocuparea posturilor de conducere vizează o modificare a raporturilor de muncă — aceste aspecte esențiale, cum sunt, spre exemplu, condițiile generale de participare la examen/concurs, condițiile de vechime necesară participării la examen/concurs, tipul probelor de examen/concurs, condițiile în care candidații sunt declarați „admiși” și posibilitatea de contestare, trebuie reglementate prin lege organică, urmând ca regulile specifice procedurii de ocupare a funcțiilor de conducere să fie explicate și detaliate prin ordin al ministrului de resort. În consecință, Curtea a constatat că prevederile de lege criticate, care instituie reglementarea acestor aspecte prin acte administrative, contravin dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție.

26. Referitor la ocuparea posturilor de execuție de către polițiști, prin Decizia nr. 306 din 8 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 22 iunie 2018, paragraful 23, Curtea a reținut că procedura ocupării posturilor vacante de polițist, prin concurs sau examen, chiar și în situațiile speciale, conduce la nașterea unui raport de serviciu, care se realizează prin actul de numire a polițistului în funcție. Așadar, aspectele esențiale privind ocuparea posturilor de execuție țin în mod evident de cariera polițistului și presupun reglementarea cerințelor care pot conduce la nașterea raportului de serviciu al polițistului. Or, dispozițiile legale criticate nu numai că nu au reglementat procedura ocupării posturilor de execuție ale polițiștilor, ci au delegat reglementarea acestor aspecte ministrului de resort, care este abilitat să adopte ordine. La paragraful 24 al acestei decizii, Curtea a reținut că, având în vedere că statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, și ținând cont de faptul că aspectele esențiale privind ocuparea posturilor de execuție țin de nașterea raportului de serviciu, aceste aspecte esențiale — cum sunt condițiile generale de participare la examen/concurs, condițiile de vechime necesară participării la examen/concurs, tipul probelor de examen/concurs, condițiile în care candidații sunt declarați „admiși” și posibilitatea de contestare — trebuiau reglementate prin lege organică, urmând ca regulile specifice procedurii de ocupare a funcțiilor de execuție să fie explicate și detaliate prin ordin al ministrului de resort.

27. Curtea a mai constatat că dispozițiile de lege criticate generează situația ca un aspect esențial care vizează nașterea raporturilor de serviciu să fie reglementat printr-un act administrativ. Or, normele privind ocuparea posturilor de execuție trebuie să respecte anumite cerințe de stabilitate și previzibilitate. Astfel, delegarea atribuției de a stabili aceste norme unui membru al Guvernului, prin emiterea unor acte cu caracter administrativ de nivel infralegal, determină o stare de incertitudine juridică, acest gen de acte având, de obicei, un grad sporit de schimbări succesive în timp. În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate contravin și prevederilor art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție (a se vedea în acest sens Decizia nr. 172 din 24 martie 2016, paragraful 22, și Decizia nr. 306 din 8 mai 2018, paragraful 25).

28. În cauza de față, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate — art. 31 — fac parte din secțiunea a 5-a: „Avansarea funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare” a capitolului III — „Selecția, numirea, evidența, evaluarea, avansarea, pregătirea și perfecționarea funcționarilor publici cu statut special” din Legea nr. 293/2004. Potrivit art. 30 din Legea nr. 293/2004, „(1) Funcțiile de execuție vacante din sistemul administrației penitenciare se ocupă prin concurs, la care pot participa persoanele care îndeplinesc condițiile

prevăzute la art. 11. (2) În situația neocupării posturilor vacante prevăzute la alin. (1), acestea pot fi ocupate prin transferul cadrelor militare și al funcționarilor publici cu statut special din alte instituții publice de apărare, ordine publică și siguranță națională ale statului și din Ministerul Justiției, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 11. (3) Funcțiile de conducere vacante din sistemul administrației penitenciare se ocupă prin avansarea ofițerilor și agenților, prin concurs. Pot participa la concurs pentru ocuparea posturilor vacante de conducere persoanele care au o vechime de cel puțin 3 ani în sistemul administrației penitenciare. (4) Funcțiile de conducere din sistemul administrației penitenciare, rămase vacante ca urmare a neocupării, în condițiile stabilite la alin. (3), se ocupă prin concurs din sursă externă. (5) În situația în care posturile rămân vacante, ca urmare a neocupării în condițiile prevăzute la alin. (3) și (4), acestea pot fi ocupate prin transferul cadrelor militare și al funcționarilor publici cu statut special din alte instituții publice de apărare, ordine publică și siguranță națională ale statului și din Ministerul Justiției, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 11”.

29. În ceea ce privește condițiile de accedere în funcție a funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, art. 11 din Legea nr. 293/2004 prevede că „Pot dobândi calitatea de funcționar public cu statut special din sistemul administrației penitenciare persoanele care îndeplinesc următoarele condiții: a) au cetățenia română și domiciliul în România; b) cunosc limba română; c) îndeplinesc condițiile de studii și vechime prevăzute de lege; d) au capacitate deplină de exercițiu și sunt apte din punct de vedere medical și psihologic pentru îndeplinirea funcției; e) nu au fost condamnați definitiv pentru săvârșirea de infracțiuni; f) îndeplinesc condițiile specifice postului, inclusiv criteriul de înălțime pentru posturile din sectorul operativ, stabilit prin ordin al ministrului justiției; g) nu au fost eliberate din motive imputabile sau destituite dintr-o funcție publică în ultimii 7 ani; h) au un comportament corespunzător cerințelor de conduită admise și practicate în societate; i) nu au fost agenți sau colaboratori ai organelor de securitate ca poliție politică”. Potrivit art. 13 alin. (1) din aceeași lege, „Încadrarea ca funcționar public cu statut special se face prin următoarele modalități: a) repartizarea cu prioritate a absolvenților instituțiilor de învățământ pentru pregătirea personalului de penitenciare, ofițeri și agenți; b) transferul pe funcții publice al cadrelor militare și funcționarilor publici cu statut special de la alte instituții publice de apărare, ordine publică și siguranță națională ale statului; c) concurs, din sursă externă”.

30. Analizând prevederile Legii nr. 293/2004, Curtea constată că aceasta reglementează doar modalitățile de încadrare a funcționarului public cu statut special, condițiile generale de ocupare a funcțiilor de execuție și de conducere vacante din sistemul administrației penitenciare, precum și condițiile de vechime necesare pentru ocuparea posturilor vacante de conducere. Celelalte aspecte esențiale ale ocupării acestor funcții (aspecte care au fost menționate în jurisprudența Curții Constituționale) — cum sunt tipul probelor de examen/concurs, condițiile în care candidații sunt declarați „admiși” și posibilitatea de contestare — sunt reglementate la nivel infralegal, prin regulament aprobat prin ordin al ministrului justiției.

31. Astfel, Curtea reține că, în aplicarea prevederilor art. 31 din Legea nr. 293/2004, a fost emis Ordinul ministrului justiției nr. 2.478/C/2010 pentru aprobarea Regulamentului privind condițiile de participare, organizare și desfășurare a concursurilor pentru ocuparea, prin avansare în funcție, trecerea agenților în corpul ofițerilor și din sursă externă, a posturilor vacante de funcționar public cu statut special din sistemul administrației penitenciare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 751 din 10 noiembrie 2010. Acest ordin reglementează aspecte esențiale ale ocupării funcțiilor de execuție și de conducere din sistemul administrației

penitenciare, și anume probele de concurs, condițiile în care candidații sunt declarați „admiși” și posibilitatea de contestare a rezultatelor concursului/examenului.

32. Or, având în vedere că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, Regulamentul privind ocuparea funcțiilor de conducere și de execuție se aprobă prin ordin al ministrului justiției, Curtea constată că sunt aplicabile *mutatis mutandis* considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 172 din 24 martie 2016, referitoare la ocuparea posturilor de conducere, precum și ale Deciziei Curții Constituționale nr. 306 din 8 mai 2018, referitoare la ocuparea posturilor de execuție.

33. Astfel, Curtea observă că procedura ocupării posturilor de execuție vacante de funcționar public cu statut special din sistemul administrației penitenciare — prin concurs sau prin transfer [în situația prevăzută de art. 30 alin. (2) din Legea nr. 293/2004] — conduce la nașterea unui raport de serviciu, care se realizează prin actul de numire a funcționarului public cu statut special. Totodată, procedura ocupării posturilor de conducere vacante — prin concurs de avansare, prin concurs din sursă externă sau prin transfer — conduce la modificarea raportului de serviciu. Așadar, aspectele esențiale privind ocuparea posturilor de execuție și de conducere țin în mod evident de cariera funcționarului public cu statut special din sistemul administrației penitenciare. Or, dispozițiile legale criticate nu numai că nu au reglementat aspectele esențiale ale ocupării posturilor de execuție și de conducere ale funcționarului public cu statut special din sistemul administrației penitenciare, ci au delegat reglementarea acestor aspecte importante ministrului de resort, care este abilitat să adopte ordine.

34. Întrucât, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, statutul special al funcționarului public din sistemul administrației penitenciare trebuie reglementat prin lege organică — respectiv Legea nr. 293/2004 — și ținând cont de faptul că aspectele esențiale privind ocuparea posturilor de execuție și de conducere țin de nașterea și, respectiv, de modificarea raportului de serviciu, Curtea constată că aceste aspecte esențiale, cum sunt cele amintite la paragrafele 24 și 25 ale prezentei decizii, trebuiau reglementate prin lege organică, urmând ca regulile specifice procedurii de ocupare a funcțiilor de execuție să fie explicate și detaliate prin ordin al ministrului de resort. Or, Legea nr. 293/2004 a reglementat, prin art. 11, numai condițiile generale de participare la concurs și, în art. 30 alin. (3), condițiile

de vechime pentru ocuparea posturilor vacante de conducere. Celelalte aspecte esențiale, și anume tipul probelor de examen/concurs, condițiile în care candidații sunt declarați „admiși” și posibilitatea de contestare, sunt reglementate prin ordin al ministrului justiției. În consecință, Curtea constată că prevederile de lege criticate care instituie reglementarea acestor aspecte prin acte administrative contravin dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție.

35. Totodată, Curtea reține că se ajunge la situația în care aspecte esențiale care vizează nașterea sau modificarea raporturilor de serviciu ale funcționarului public să fie reglementate printr-un act administrativ. Or, normele privind ocuparea posturilor de execuție și de conducere trebuie să respecte anumite cerințe de stabilitate și previzibilitate. Astfel, delegarea atribuției de a stabili aceste norme unui membru al Guvernului, prin emiterea unor acte cu caracter administrativ de nivel infralegal, determină o stare de incertitudine juridică, acest gen de acte având, de obicei, un grad sporit de schimbări succesive în timp. Așadar, pe fondul lacunei legislative evidențiate mai sus, soluția legislativă prevăzută de art. 31 din Legea nr. 293/2004 contravine normelor de tehnică legislativă, de vreme ce, potrivit Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare, ordinele cu caracter normativ se emit numai pe baza și în executarea legii și trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise, fără ca prin acestea să poată fi completată legea. În consecință, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate contravin și prevederilor art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție.

36. Curtea constată că, pentru înlăturarea viciului de neconstituționalitate, aspectele esențiale privind ocuparea posturilor de execuție și de conducere de către funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare — cum sunt tipul probelor de examen/concurs, condițiile în care candidații sunt declarați „admiși” și posibilitatea de contestare — trebuie să fie reglementate prin lege organică, urmând ca regulile specifice acestei proceduri să fie explicate și detaliate prin ordin al ministrului justiției.

37. În final, Curtea reține că dispozițiile art. 16 alin. (1), art. 31 și art. 78 din Constituție nu au incidență în prezenta cauză.

38. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Călin Petrică Ardelean în Dosarul nr. 4.571/111/CA/2016 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, de Anicuța Balica în Dosarul nr. 1.036/44/2016 al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și de Sindicatul Salariaților Penitenciarului din Bistrița în Dosarul nr. 7.587/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 31 din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 februarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 7

din 11 februarie 2019

Dosar nr. 2.807/1/2018

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici Eugenia Voicheci	— președintele Secției I civile — președintele Secției a II-a civile
Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale
Adreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Carmen Elena Popoiag	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Alina Iuliana Țuca	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Paraschiv	— judecător la Secția I civilă
Cristina Petronela Văleanu	— judecător la Secția I civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția II-a civilă
Marian Budă	— judecător la Secția II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția II-a civilă
Paulina Lucia Brehar	— judecător la Secția II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția II-a civilă
Daniel Gheorghe Severin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Horațiu Pătrașcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Virginia Filipescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Marius Ionel Ionescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Marius Dan Foițoș	— judecător la Secția penală
Dan Andrei Enescu	— judecător la Secția penală

Completul competent să judece recursul în interesul legii este constituit conform art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și art. 27² alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul Î.C.C.J.*).

Ședința este prezidată de doamna judecătorească Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Antonia Eleonora Constantin.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul Î.C.C.J.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare sesizarea formulată de Colegiul de conducere al Curții de Apel Oradea referitor la următoarea problemă de drept:

„În interpretarea prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007 (*Ordonanța Guvernului nr. 10/2007*), și art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare (*Legea-cadru nr. 330/2009*), să se stabilească momentul până la care reclamanții — magistrați sunt îndreptățiți să beneficieze de plata drepturilor bănești majorate cu indexările în procent de 18%, prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, respectiv dacă aceste indexări puteau fi acordate numai până la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 sau, dimpotrivă, acestea ar fi trebuit acordate și plătite reclamanților și după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.”

Magistratul-asistent prezintă referatul privind obiectul recursului în interesul legii, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, precum și punctul de vedere formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Președintele completului de judecată, constatând că nu există chestiuni prealabile sau excepții, acordă cuvântul reprezentantului procurorului general.

Doamna procuror pune concluzii pentru admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor legale vizate, în sensul că sunt neîntemeiate cererile de lămurire a înțeleșului, întinderii sau aplicării dispozitivului hotărârilor judecătorești irevocabile prin care s-au acordat magistraților indexările în procent de 18%, prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, în sensul de a se stabili dacă aceste indexări puteau fi acordate numai până la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 sau și după intrarea în vigoare a acestei legi; în susținerea acestei interpretări a făcut referire la argumentele expuse în punctul de vedere exprimat în scris, aflat la dosar.

Președintele completului de judecată declară dezbaterea închisă, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Problema de drept care a generat practica neunitară

1. Recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Oradea vizează stabilirea momentului până la care reclamanții — magistrați, care au obținut prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile acordarea drepturilor bănești majorate cu procente de 18% (5% + 2% + 11%), prevăzute de art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, sunt îndreptățiți să beneficieze de plata acestor drepturi, mai exact, dacă aceste majorări puteau fi acordate numai până la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 sau, dimpotrivă, ar fi trebuit acordate și plătite reclamanților și după intrarea în vigoare a acestei legi.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

2. Ordonanța Guvernului nr. 10/2007:

„Art. 1. — În anul 2007, salariile de bază ale personalului contractual din sectorul bugetar, stabilite potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar, aprobată prin Legea nr. 383/2001, cu modificările și completările ulterioare, precum și indemnizațiile personalului care ocupă funcții de demnitate publică, stabilite potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost majorate potrivit Ordonanței Guvernului nr. 3/2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2006, avute la data de 31 decembrie 2006, se majorează în 3 etape, astfel:

a) cu 5% începând cu data de 1 ianuarie 2007, față de nivelul din luna decembrie 2006;

b) cu 2% începând cu data de 1 aprilie 2007, față de nivelul din luna martie 2007;

c) cu 11% începând cu data de 1 octombrie 2007, față de nivelul din luna septembrie 2007.”

3. Legea-cadru nr. 330/2009:

„Art. 1. — (1) Prezenta lege are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem unitar de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului.

(2) Începând cu data intrării în vigoare, în tot sau în parte, a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzute la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege.

(3) Partea a II-a a prezentei legi reglementează sistemul unitar de salarizare pentru o perioadă tranzitorie, până când sistemul va fi simplificat și îmbunătățit în conformitate cu partea a III-a a prezentei legi.”

III. Examenul jurisprudențial — principalele coordonate ale divergențelor de jurisprudență

4. Autorul sesizării arată că problema de drept supusă dezlegării a apărut în cadrul procesual al unor cereri de lămurire a dispozitivului unor hotărâri judecătorești prin care reclamanților, magistrați, li s-au acordat majorările prevăzute de dispozițiile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, cereri având ca obiect stabilirea în concret a momentului până la care beneficiarii sunt îndreptățiți la acordarea respectivelor majorări, în condițiile în care în marea majoritate a cazurilor dispozitivul hotărârilor judecătorești indică exclusiv momentul de la care se acordă creșterea salarială, fără nicio altă limitare temporală.

5. În raport cu jurisprudența care a stat la baza promovării recursului în interesul legii, autorul sesizării a arătat că examinarea jurisprudenței la nivel național relevă faptul că instanțele de judecată nu au un punct de vedere unitar în ceea ce privește problema de drept supusă dezlegării, după cum urmează:

A) Într-o primă orientare, majoritară, au fost admise cererile de lămurire a dispozitivului, stabilindu-se că majorările salariale acordate în baza Ordonanței Guvernului nr. 10/2007 au fost și rămân incluse în indemnizația lunară brută de încadrare a reclamanților; în sprijinul acestei soluții, au fost invocate următoarele argumente:

6. Potrivit legilor de salarizare a magistraților, astfel cum acestea s-au succedat în timp, indemnizația de încadrare a judecătorilor este rezultatul valorii de referință sectorială înmulțite cu coeficientul de multiplicare specific nivelului instanței la care aceștia funcționează și funcției pe care o ocupă.

7. În acest sens, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 347/2003, cu modificările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002), prevedea, în art. 2, că „Indemnizațiile pentru magistrați se stabilesc pe baza valorii de referință sectorială, prevăzută în anexa nr. 1 la prezenta ordonanță de urgență” [alin. (1)], că „Valoarea de referință sectorială prevăzută la alin. (1) constituie baza de calcul pentru stabilirea cuantumului indemnizației lunare a magistraților” [alin. (2)] și că „Ordonatorii principali de credite calculează nivelurile indemnizațiilor lunare ce corespund coeficienților de multiplicare prevăzuți în anexa nr. 1 și valorii de referință sectorială stabilite potrivit alin. (1), rotunjite din mie în mie de lei în favoarea personalului” [alin. (3)].

8. Ulterior, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006), a prevăzut, în art. 3 alin. (1), că „Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți au dreptul pentru activitatea desfășurată la o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor, cu funcția deținută și cu vechimea în magistratură prevăzută de art. 86 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe baza valorii de referință sectorială și a coeficienților de multiplicare prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență”.

9. S-a apreciat că majorările salariale acordate în baza Ordonanței Guvernului nr. 10/2007 pot rezulta numai din majorarea valorii de referință sectorială, raportat la prevederile art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, astfel cum au fost modificate prin pct. 18 din Legea nr. 45/2007 pentru aprobarea acestei ordonanțe de urgență, potrivit căreia „Valoarea de referință sectorială prevăzută în anexele nr. 2, 4 și 5 la Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu majorările și indexările ulterioare, se majorează cu 4% începând cu data de 1 aprilie 2006, față de nivelul din luna martie 2006 și cu 5% începând cu data de 1 septembrie 2006, față de nivelul din luna august 2006”.

10. Or, de vreme ce coeficientul de multiplicare este variabil în funcție de nivelul instanței la care funcționează judecătorul, în raport cu algoritmul de calcul al indemnizației cuvenite judecătorilor potrivit legilor succesive de salarizare a acestora, s-a reținut că ceea ce rămâne constantă este valoarea de

referință sectorială, astfel încât apare evident faptul că procentele prevăzute de art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 cu titlu de majorări salariale se aplică la această valoare de referință sectorială.

11. Instanțele de judecată au apreciat, așadar, că majorarea salarială acordată în baza Ordonanței Guvernului nr. 10/2007 nu constituie un venit salarial cu acordare temporară, ci reprezintă un sistem de referință pentru toate creșterile salariale ulterioare, cum au fost ele prevăzute în acte normative, acest drept existând neîntrerupt.

B) Într-o altă orientare *jurisprudențială* s-a stabilit că reclamantii — posesori ai titlurilor executorii sunt îndreptățiți să beneficieze de plata indexărilor salariale acordate în baza Ordonanței Guvernului nr. 10/2007 până la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.

12. S-a susținut în sprijinul acestei soluții că drepturile bănești s-au acordat în aplicarea principiului egalității de tratament în domeniul salarizării magistraților, prin raportare la salarizarea celorlalte categorii de personal bugetar, și că discriminarea a încetat la data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, respectiv la 1.01.2010, dată de la care drepturile salariale ale întregului personal din sistemul bugetar, inclusiv ale magistraților salariați anterior potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006, „sunt și rămân în mod exclusiv” cele prevăzute în această lege [art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009].

C) Într-o a treia orientare, instanțele de judecată au respins cererile de lămurire a dispozitivului, reținând, în esență, că dispozitivul unei hotărâri judecătorești nu poate fi lămurit decât în raport cu elemente existente la momentul pronunțării acesteia, iar invocarea de către reclamantii a legilor ulterioare privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice sunt aspecte noi, care nu existau la data pronunțării hotărârilor, astfel că raportarea la acestea excedează limitelor cu care a fost investit judecătorul în litigiul în care s-a pronunțat hotărârea al cărei dispozitiv se solicită a fi lămurit.

13. În cadrul acestei orientări, unele instanțe de judecată au reținut și caracterul clar și lipsit de echivoc al dispozitivului hotărârilor judecătorești prin care au fost acordate drepturile salariale prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, apreciind că nu se impune nicio lămurire sub aspectul momentului până la care au fost acordate creșterile salariale.

IV. Opinia autorului sesizării

14. Autorul sesizării, Colegiul de conducere al Curții de Apel Oradea, nu a formulat un punct de vedere și nici nu și-a exprimat opinia cu privire la problema de drept supusă dezlegării.

V. Punctul de vedere al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

15. Prin Adresa nr. 2.725/C/3.939/III-5/2018 din 20 decembrie 2018, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că cea de-a treia orientare *jurisprudențială* este în litera și spiritul legii, în sensul că sunt neîntemeiate cererile de lămurire a înțelesului, întinderii sau aplicării dispozitivului hotărârilor judecătorești irevocabile prin care s-au acordat magistraților majorările în procent de 18%, prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, în sensul de a se stabili dacă aceste indexări puteau fi acordate numai până la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 sau, dimpotrivă, acestea ar fi trebuit acordate și plătite reclamantilor și după intrarea în vigoare a acestei legi.

16. În sprijinul acestei opinii au fost prezentate următoarele argumente principale:

17. Scopul și limitele cererii de lămurire, dar și ale contestației la titlu se rezumă la explicitarea necesară în legătură cu ceea ce s-a judecat și se reflectă în dispozitivul titlului

executoriu; aceste proceduri nu pot viza ceea ce nu s-a soluționat (omisiune care deschide alte mijloace de acțiune) și nici ceea ce a fost invocat și tranșat în orice fel, aspecte care intră în puterea lucrului judecat.

18. Reclamanții din cauzele analizate dețin hotărâri judecătorești irevocabile, anterioare publicării Deciziei nr. 25 din 14 noiembrie 2011, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din 22 decembrie 2011.

19. În contextul schimbării sistemului de salarizare a personalului plătit din fondurile publice, începând cu data de 1 ianuarie 2010 și ulterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 23 din 29 iunie 2015, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al instanței supreme, precum și a Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016, reclamantii au investit instanțele cu cereri pentru lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării dispozitivelor acestor titluri executorii, solicitând instanțelor care le-au pronunțat să stabilească fie că aceste indexări au fost incluse în indemnizația de încadrare, începând cu datele din sentințe și pe viitor, până la intervenția unei norme legale exprese de modificare sau de înlăturare, fie că acestea au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare lunară ori că trebuiau incluse și păstrate în această indemnizație, fiind datorate lună de lună.

20. Prin Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, s-a stabilit că soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările, și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.

21. De asemenea, prin Decizia nr. 56 din 17 septembrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 985 din 21 noiembrie 2018, prin care a fost respinsă ca inadmisibilă sesizarea privind interpretarea dispozițiilor art. 5 alin. (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, și art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare, în forma indicată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 250/2016, cu modificările ulterioare, în ceea ce privește acordarea aceleiași valori de referință sectorială pentru toți angajații din cadrul familiei ocupaționale de funcții bugetare „Justiție”, de la data punerii acesteia în plată pentru salariați făcând parte din aceeași familie ocupațională.

22. Instanța supremă a concluzionat cu acest prilej în sensul că practica judiciară înregistrată la nivelul instanțelor naționale denotă o interpretare unitară a dispozițiilor legale în discuție, fiind valorificate, totodată, deciziile relevante ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și Curții Constituționale. În acest context, instanța supremă a arătat că, în concret, stabilirea legii aplicabile unui raport juridic, incidența și analizarea prescripției dreptului la acțiune, inclusiv stabilirea începutului cursului prescripției, sunt atributele completului de judecată, nefiind circumscrise domeniului de interes al dezlegării chestiunilor de drept de către instanța supremă.

23. În aplicarea actelor normative de salarizare unitară a personalului bugetar ce s-au succedat în perioada 2010—2016, pe calea jurisprudenței constituționale și de unificare evolutivă, s-a statuat în sensul egalizării indemnizațiilor la un nivel maxim, ce are în vedere și majorările, și indexările prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar din cadrul familiei ocupaționale de funcții bugetare „Justiție”, începând cu data de 9 aprilie 2015, când au intrat în vigoare prevederile Legii nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice (*Legea nr. 71/2015*) și, la art. 1 din actul normativ aprobat, s-a introdus alin. (5¹), potrivit căruia: *„Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”*

24. În această jurisprudență unificată s-a recunoscut că personalul din familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție”, căruia, prin hotărâri judecătorești irevocabile, i-au fost acordate majorările salariale prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, poate beneficia de aplicarea unei valori de referință sectorială majorate care să includă procentele de 2%, 5% și 11%, de la data punerii acestora în plată, inclusiv pentru perioada anterioară datei de 9 aprilie 2015, cu respectarea termenului de prescripție a acțiunii.

25. Se observă astfel că, în jurisprudență, dreptul reclamanților de a beneficia de majorările salariale prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, recunoscut prin hotărârile judecătorești irevocabile, anterioare publicării Deciziei nr. 25/2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, nu este negat.

26. În măsura în care, după data de 1 ianuarie 2010, ordonatorii de credite au procedat la stabilirea drepturilor salariale ale reclamanților fără luarea în considerare a acestor majorări, pentru perioadele anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015, aceștia aveau posibilitatea de a solicita, în cadrul termenului de prescripție, obligarea angajatorilor la plata, în temeiul legii, a unor drepturi salariale care nu au fost recunoscute prin acte ale ordonatorilor de credite (Decizia nr. 9 din 29 mai 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 988 din 13 decembrie 2017).

27. Astfel, cauza cererilor de lămurire nu este dată de eventuale neclarități sau ambiguități ale redactării dispozitivelor hotărârilor judecătorești ce constituie titluri executorii, prin

raportare la cauza juridică dedusă judecării în epoca pronunțării lor, deci cu privire la ceea ce instanțele au dezbătut în considerente, ci a fost determinată de evenimente juridice ulterioare — intervenții legislative și conduite juridice ale ordonatorilor principali de credite în aplicarea cadrului normativ de salarizare a personalului din justiție.

28. Lămurirea unei hotărâri judecătorești se face prin raportare la cererile formulate de părți în litigiul inițial, la considerentele hotărârii, situația de fapt și normele legale avute în vedere de instanță, iar limitele în care a avut loc judecata în cauza în care s-a pronunțat hotărârea ce se cere a fi lămurită se impun și instanței investite cu cererea formulată în temeiul art. 281¹ din Codul de procedură civilă din 1865 sau, după caz, art. 400 alin. 2 și art. 401 alin. 1¹ din același act normativ. Pe această cale nu pot fi formulate cereri noi, nu pot fi modificate obiectul și cauza cererii principale, inițial dedusă judecării, întrucât s-ar aduce atingere autorității de lucru judecat.

VI. Jurisprudența Curții Constituționale

29. În jurisprudența Curții Constituționale a fost identificată Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (11)—(14) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016, care, prin considerentele pe care le conține, poate prezenta relevanță în dezlegarea problemei de drept ce face obiectul sesizării supuse analizei de față.

30. Astfel, prin decizia sus-menționată, instanța de contencios constituțional a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și a constatat că acestea sunt neconstituționale.

31. Următoarele considerente ale deciziei pronunțate de instanța de contencios constituțional apreciem că sunt relevante pentru dezlegarea problemei de drept ce face obiectul recursului în interesul legii analizat:

„26. Curtea reține că hotărârea judecătorească, chiar dacă are efecte inter partes, interpretează norme de lege cu aplicabilitate generală. În procesul de aplicare a legii, scopul interpretării unei norme juridice constă în a stabili care este sfera situațiilor de fapt concrete, la care norma juridică respectivă se referă, și în a se asigura astfel corecta aplicare a acelei norme, interpretarea fiind necesară pentru a clarifica și a limpezi sensul exact al normei, și pentru a defini, cu toată precizia, voința legiuitorului. Or, Curtea constată că hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și respectiv 11% acordate magistraților și personalului asimilat, au aplicabilitate generală și se deosebesc de ipotezele în care, tot prin hotărâre judecătorească, ar fi fost recunoscute anumite drepturi în baza unor situații de fapt particulare, fără aplicabilitate generală (cum ar fi, spre exemplu, ipoteza în care o persoană a avut recunoscut sporul de doctorat).

27. Întrucât hotărârile judecătorești invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate se referă la majorarea indemnizațiilor de încadrare, vizând, de fapt, și întreaga Familie ocupațională a «Justiției», aceste majorări salariale trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, grad, treaptă, gradație, vechime în muncă și în specialitate. Însă, dispozițiile de lege criticate exclud

recunoașterea drepturilor stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești, fără a le lua în calcul la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul autorității publice. Or, aplicând considerentele de principiu rezultate din jurisprudența constituțională precitată, Curtea constată că excluderea majorărilor salariale stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești, de la calculul nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul autorității publice, afectează art. 124 și art. 126 din Constituție.

28. De asemenea, dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, afectează principiul fundamental al separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale, consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, deoarece, printr-un act normativ emis de Guvern, ca legiuitor delegat potrivit art. 115 alin. (4)—(6) din Constituție, se consacră, pe cale legislativă, nerecunoașterea hotărârilor judecătorești definitive, respectiv definitive și irevocabile, emise de puterea judecătorească.

29. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 din Constituție, Curtea reține că, așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, principiul constituțional al egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Or, din moment ce situația juridică a personalului bugetar de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii este identică, atunci și tratamentul juridic aplicabil — salariul de bază/indemnizația de încadrare — trebuie să fie același, nefiind permis, spre exemplu, ca magistrați de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii, să aibă indemnizații de încadrare diferite.

30. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare. Or, tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă. De altfel, dispozițiile de lege criticate lipsesc de sens și, practic, anulează voința legiuitorului și rațiunea esențială a edictării actului normativ respectiv, astfel cum sunt precizate în Preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, anume acelea de a egaliza veniturile personalului bugetar cu aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, prin raportate la nivelul maxim, și de a elimina inechitățile existente. Așadar, dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, generează inegalități în ceea ce privește calculul indemnizației/salariului de bază al magistraților, respectiv personalului asimilat, cu același grad, gradație, condiții de vechime și de studii, și, prin urmare, contravin art. 16 din Constituție.

31. Astfel, Curtea constată că, pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate,

trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

32. În consecință, ca efect al neconstituționalității art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016), «nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare», la care se face egalizarea prevăzută de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.”

VII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

32. Instanța supremă s-a pronunțat cu privire la dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 10/2007 prin Decizia nr. 23 din 29 iunie 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 27 octombrie 2015, prin care a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia, stabilindu-se că:

„În interpretarea dispozițiilor art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 7 alin. (1), (2) și (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.275/2005 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, referitoare la pensiile de serviciu și la acordarea indemnizațiilor pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, drepturile acordate prin hotărâri judecătorești irevocabile privind creșterile salariale de 2%, 5% și 11% prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, cu modificările ulterioare, se încadrează în sintagma de «indemnizație avută» și vor fi luate în considerare la stabilirea pensiei de serviciu a magistraților.”

33. S-a reținut în considerentele acestei decizii că:

„74. Majorările salariale, sub forma indexărilor prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, cu modificările ulterioare, sunt considerate *facta praeterita*, ca urmare a recunoașterii și acordării lor printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, adică drepturi definitiv câștigate, care sunt protejate de principiul neretroactivității efectelor deciziilor pronunțate în interesul legii.

75. Deciziile pronunțate în interesul legii produc efecte numai pentru viitor, ca și deciziile Curții Constituționale, care sunt, la rândul lor, obligatorii pentru instanțe, pentru a da eficiență principiului constituțional al neretroactivității, ceea ce înseamnă că efectele lor nu pot aduce atingere unor drepturi definitiv câștigate sau situațiilor juridice deja constituite, cum sunt în

cauză drepturile acordate magistraților prin hotărâri judecătorești irevocabile privind creșterile salariale de 2%, 5% și 11% prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, cu modificările ulterioare.”

34. De asemenea, recent, prin Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel București, stabilind că:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.”

VIII. Raportul asupra recursului în interesul legii

35. Raportul analizează sesizarea, apreciind că, în conformitate cu dispozițiile art. 515 din Codul de procedură civilă, s-a făcut dovada existenței unei jurisprudențe neunitare referitoare la problema de drept ce constituie obiectul recursului în interesul legii și că autorul sesizării este legitimat procesual, potrivit prevederilor art. 514 din același cod.

36. În ceea ce privește fondul problemei de drept supuse dezbaterii, prin raport se apreciază că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009, indexările în procent de 18%, prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

A) Cu privire la admisibilitatea recursului în interesul legii

37. Verificarea regularității învestirii Înaltei Curți de Casație și Justiție impune analizarea condițiilor de admisibilitate a recursului în interesul legii, în conformitate cu dispozițiile art. 515 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii”, precum și ale art. 514 din același cod, referitoare la obiectul recursului și la titularul dreptului de sesizare.

38. Analiza implică, așadar, mai multe aspecte:

— cel al *cerinței de ordin formal* prevăzute de dispozițiile art. 515 din Codul de procedură civilă — dovada că problemele de drept care formează obiectul sesizării au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii; această cerință de admisibilitate se constată a fi îndeplinită, având în vedere jurisprudența anexată sesizării, ilustrată prin hotărâri judecătorești definitive, din care rezultă că practica neunitară se identifică la nivelul mai multor curți de apel din țară;

— sub aspectul *obiectului recursului în interesul legii*, în sensul că acesta trebuie să se circumscrie dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, respectiv să privească probleme de drept soluționate diferit de instanțele judecătorești, întrucât finalitatea acestei instituții juridice o constituie asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii, condiție care se constată a fi îndeplinită, de asemenea;

— sub aspectul *titularului dreptului* de a formula recursul în interesul legii se constată că autorul sesizării, Colegiul de conducere al Curții de Apel Oradea, se regăsește printre titularii

dreptului de sesizare prevăzuți de art. 514 din Codul de procedură civilă.

B) *Analiza problemei de drept soluționate în mod neunitar de instanțele judecătorești*

39. Problema de drept ce se solicită a fi dezlegată este aceea a momentului până la care reclamanții — magistrați, care au obținut prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile acordarea drepturilor majorate cu procentele prevăzute de art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, sunt îndreptățiți să beneficieze de plata acestor drepturi, având în vedere intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.

40. Prin Legea-cadru nr. 330/2009 s-a stabilit un sistem unitar de salarizare pentru personalul bugetar plătit din bugetul general consolidat [art. 1 alin. (1) din lege].

41. Cu excepțiile indicate în art. 2 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009, sistemul de salarizare instituit prin acest act normativ a vizat categoriile de personal (salariați, funcționari publici, magistrați, demnitari de nivel central sau local) care lucrează în autorități sau instituții finanțate de la buget — total sau parțial — ori finanțate integral din venituri publice, sistem care cuprinde, potrivit art. 11 alin. (2) din lege, următoarele elemente de bază: salariile de bază, soldele funcțiilor de bază, indemnizațiile lunare de încadrare, sporurile, primele, stimulentele și alte drepturi corespunzător fiecărei categorii.

42. Capitolul IV din partea a II-a din Legea-cadru nr. 330/2009 cuprinde reguli de stabilire a salariilor în primul an de aplicare.

43. Reîncadrarea în noile funcții, grade, trepte și gradații nu a fost însoțită însă și de o calculare a salariilor prin utilizarea coeficienților de ierarhizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 330/2009.

44. În acest scop, prin art. 30 alin. (5) s-a prevăzut că: „În anul 2010, personalul aflat în funcție la 31 decembrie 2009 își va păstra salariul avut...”.

45. Pentru primul an de aplicare a Legii-cadru nr. 330/2009, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010*) s-a prevăzut obligativitatea reîncadrării în funcție a unor categorii de personal din sectorul bugetar, salariile fiind însă stabilite potrivit regulilor precizate în capitolul IV partea a II-a din Legea-cadru nr. 330/2009.

46. Legea-cadru nr. 330/2009 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 au fost abrogate prin art. 39 lit. w) și x) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 284/2010*), care are ca obiect, de asemenea, stabilirea unui sistem unitar de salarizare pentru personalul plătit din bugetul consolidat.

47. Potrivit art. 7 alin. (2) din Legea-cadru nr. 284/2010, „Valoarea salariilor de bază, soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază și a indemnizațiilor lunare de încadrare utilizată la reîncadrarea pe funcție a personalului în anul 2011 se stabilește prin legea privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fondurile publice.”

48. Legea-cadru nr. 284/2010 a fost succedată, în perioada 2011—2016, de legi anuale de salarizare, astfel: Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare (Legea nr. 285/2010); Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, prin care s-a stabilit salarizarea în anul 2012 a personalului plătit

din fonduri publice; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, aprobată prin Legea nr. 36/2014, cu modificările ulterioare; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fondurile publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fondurile publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 250/2016.

49. Legile de salarizare anterioare — Legea-cadru nr. 330/2009 și Legea-cadru nr. 284/2010 și, implicit, Legea nr. 285/2010 — au prevăzut că se vor aplica tuturor categoriilor de personal plătit din bugetul general consolidat al statului, prin urmare inclusiv sistemului judiciar.

50. Atât Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, cât și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 250/2016, cu modificările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016*), sunt legi anuale de salarizare aplicabile personalului bugetar, inclusiv celui din sistemul judiciar.

51. Deși salarizarea personalului bugetar apare ca fiind reglementată prin Legea-cadru nr. 284/2010, de la data aprobării acesteia nu au fost aplicate nici valoarea de referință și nici coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele legii-cadru, fiind adoptate, în mod succesiv, amânări ale aplicării Legii-cadru nr. 284/2010, pe motivul constrângerilor financiare, împrejurări ce au determinat ca salarizarea personalului bugetar să se realizeze la nivelul anului 2009.

52. În nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016 a fost menționată necesitatea adoptării în regim de urgență a actului normativ pentru a elimina discrepanțele existente în materie de salarizare între persoanele care își desfășoară activitatea în condiții identice, având același nivel de pregătire profesională, vechime în muncă și în funcție, dar un nivel diferit de salarizare.

53. Potrivit art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016: „Prin excepție de la prevederile art. 1 alin. (1), începând cu luna august 2016, personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un quantum al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare mai mic decât cel stabilit la nivel maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

54. Anterior, aceleași prevederi se regăseau transpuse în conținutul art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, care stabilea că: „Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

55. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 794/2016, a constatat că dispozițiile art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt neconstituționale.

56. Prin aceeași decizie, instanța de contencios constituțional a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și a constatat că sunt constituționale, în raport cu criticile formulate, dispozițiile art. 31 alin. (11) și (13) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.

57. Curtea Constituțională a reținut că, „prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016 (care se aplică întregului personal bugetar, inclusiv magistraților), s-au eliminat și diferențele provenite din faptul că o parte dintre magistrații și personalul asimilat, încadrați în aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate au obținut hotărâri judecătorești definitive și irevocabile (în temeiul Codului de procedură civilă din 1865) sau definitive (în temeiul Codului de procedură civilă), prin care le-au fost recunoscute majorări salariale, în timp ce alții nu obținuseră asemenea hotărâri judecătorești. Astfel, urmarea intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016 este aceea că, pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, indemnizația de încadrare a magistraților și a personalului asimilat este aceeași, stabilită la nivel maxim. De altfel, chiar înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, prin art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, introdus prin legea sa de aprobare, Legea nr. 71/2015, s-a prevăzut aceeași soluție legislativă, a egalizării indemnizațiilor la nivel maxim”.

58. De asemenea, instanța de contencios constituțional a constatat că excluderea majorărilor salariale stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești de la calculul nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul autorității publice afectează art. 124 și art. 126 din Constituție, precum și principiul fundamental al separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale, consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, deoarece, printr-un act normativ emis de Guvern, ca legiuitor delegat potrivit art. 115 alin. (4)—(6) din Constituție, se consacră, pe cale legislativă, nerecunoașterea hotărârilor judecătorești definitive, respectiv definitive și irevocabile, emise de puterea judecătorească.

59. În plus, s-a arătat că, din moment ce situația juridică a personalului bugetar de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii este identică, atunci și tratamentul juridic aplicabil — salariul de bază/indemnizația de încadrare — trebuie să fie același, nefiind permis, spre exemplu, ca magistrații de același grad, gradație, vechime în

funcție sau în specialitate și aceleași studii să aibă indemnizații de încadrare diferite.

60. Totodată, a reținut Curtea Constituțională, dispozițiile art. 3¹ alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale, cu modificările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016*), contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare. Or, tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă; dimpotrivă, prevederile legale criticate lipsesc de sens și chiar anulează voința legiuitorului și rațiunea esențială a edictării actului normativ respectiv, astfel cum sunt precizate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, anume acelea de a egaliza veniturile personalului bugetar cu aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, prin raportare la nivelul maxim, și de a elimina inechitățile existente.

61. În concluzie, a reținut Curtea Constituțională, „Ca efect al neconstituționalității art. 3¹ alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016), «nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare», la care se face egalizarea prevăzută de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică”.

62. În privința dispozițiilor art. 3¹ alin. (11) și (13) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, Curtea Constituțională a arătat că acestea stabilesc definiția sintagmei „fiecare funcție” ca fiind „funcțiile prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent în Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare” și definiția „instituției sau autorității publice” ca fiind „acea instituție sau autoritate publică cu personalitate juridică care are patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli, conduce contabilitate proprie, iar conducătorul acesteia are calitatea de ordonator de credite”. Totodată, în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.

63. În concluzie, Curtea Constituțională a constatat că, „în vederea egalizării prevăzute de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 «nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare», care trebuie să includă și

drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică”.

64. Prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 9 noiembrie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma «salarizat la același nivel» are în vedere personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare; nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice.”

65. S-a reținut, în considerentele deciziei sus-menționate, că „(...) personalul din «celelalte autorități și instituții publice» la care se referă textul supus interpretării sunt: Administrația Prezidențială, autoritatea judecătorească, Guvernul, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, autorități ale administrației publice locale, alte autorități publice, autorități administrative autonome (altele decât Consiliul Concurenței și Curtea de Conturi), precum și instituțiile din subordinea acestora, finanțate integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale.”

66. Nu în ultimul rând, prin Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.”

67. Forța obligatorie a deciziilor Curții Constituționale, prevăzută de art. 147 alin. (4) din Constituția României, republicată, se atașează dispozitivului și considerentelor pe care se întemeiază raționamentul din punct de vedere juridic. În acest sens este relevant faptul că, potrivit Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1/1995 privind obligativitatea deciziilor sale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995, puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină soluția adoptată, în verificarea conformității textelor

legale analizate cu prevederile Constituției României. Astfel, Curtea Constituțională reține că atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor sale sunt general obligatorii, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, și se impun cu aceeași forță tuturor subiectelor de drept.

68. Deși în decizia prezentată mai sus Curtea Constituțională a interpretat un alt text de lege decât cel supus interpretării prin sesizarea ce formează obiectul prezentei analize, totuși se observă că soluția legislativă a egalizării indemnizațiilor la nivel maxim a fost adoptată de legiuitor, prin introducerea art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, astfel că toate considerentele expuse de instanța constituțională se verifică și în privința acestui text de lege.

69. Prin urmare, a accepta o interpretare contrară ar însemna să fie golit de conținut raționamentul avut în vedere în decizia mai sus citată și să fie negat rolul Curții Constituționale de așezare a interpretărilor legale în acord cu Legea fundamentală.

70. Din acest motiv, opinia exprimată de unele instanțe în sensul că majorarea salarială a avut un caracter temporar nu poate fi împărțită. A aprecia că nivelul maxim al salarizării nu poate include drepturile obținute prin hotărâri judecătorești definitive decât până la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2008 este greșit și golește de conținut reglementările în materie de salarizare și indemnizare.

71. Chiar dacă hotărârile judecătorești pronunțate pentru obținerea unor drepturi salariale au efecte doar între părțile care au luat parte la judecată, totuși se observă că hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și, respectiv, 11% acordate magistraților și personalului asimilat, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 10/2007, nu vizează situații de fapt particulare, ci aplicarea unor prevederi legale cuprinse în acte normative, care au aplicabilitate generală.

78. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 517 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cu referire la art. 514 din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Oradea și, în consecință, stabilește că: În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, majorările prevăzute în art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.

Obligatorie potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 11 februarie 2019.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

